

tillige for Fællesudvalg, idet var udtalt fra alle Sider, men her foreligger Intet i saa Henseende. Her kan man tilkjendegive sin Mening rent og bart og klart, om man vil stemme for, at disse Embedsmænd skulle have det Tillæg eller ikke. — Til den høitærede Minister skal jeg bemærke, at jeg naturligvis ikke betvivler, at der paa Løblønningsloven er givet Tillæg til Embedsmænd paa høiere Lønninger end dem, der ville faae Tillæg efter nærværende Lov. Men den høitærede Minister maa jo ogsaa erkjende, at man gjør noget Andet ved en organisatorisk Lov, end man gjør ved midlertidige Lønningsforbedringslove. Ved en midlertidig Lønningsforbedringslov kan man dog aldrig komme videre end at hjælpe der, hvor Trangen er haardest. Hvis man gik videre, burde man ogsaa give organisatoriske Bestemmelser, og saa vilde den midlertidige Lønningsforbedring ikke blive noget Midlertidigt, men af en indgribende vedvarende Virkning. — Det ærede Medlem for Viborg Amts 4de Valgkreds (Kjær) delte Samfundet i de Nydende og de Ydende, og mente, at Embedsklassen hørte til de Nydende. Hvorvel jeg ikke er særlig kaldet til at optræde som Embedsmændenes Talsmand — jeg repræsenterer Befolkningen og ikke nogen særlig Klasse — vil jeg dog sige dertil, at den Betragtning ikke holder Stik, som ogsaa gjøres gjældende af Andre, at kun de ere Arbeidere, der arbejde med Haanden. Det ærede Medlem mener vistnok selv at være Arbejder. Jeg mener ogsaa at være det, endstjøndt jeg arbejder grumme lidt med Haanden eller Legemet, om man vil. I den Forstand kan man altsaa ikke dele Samfundet i Nydende og Ydende. Alle ere Arbeidere, der overhovedet gjøre Samfundet en Tjeneste, og derfor tror jeg ikke, at det ærede Medlem har Ret i at gjøre denne Udskillelse. Det skal man holde fast, og det skal ogsaa holdes fast her oversfor det, at det er Samfundets Opgave saa meget som muligt at give Enhver det, han kan have fortjent for sit Arbejde, og naar det er bemærket, at man ikke faae nogen Grund til at give Noget her, da man i Vinter, dengang der var Tale om Arbeidsklassen, ikke vilde give den Noget, saa vil jeg dertil være: Det var jeg ogsaa utilfreds med; men det, at man dengang gjorde, hvad der efter min Mening ikke var rigtigt, skal ikke bevæge

mig til nu at gjøre Uret i modsat Retning. Jeg mener, at det er rigtigt, hvad vi her gjøre, og i Genhold til, hvad der er foregaaet med Hensyn til Løsbvæsenet og Skolelærerne, og hvad der er foregaaet de forrige Aar, tror jeg for min Part, at jeg vilde handle urigtigt ved ikke at stemme for det, der nu foreligger.

Bajer: Det kan naturligvis kun glæde mig, at det ærede Finantsudvalg, eller i alt Fald dets Flertal, har stillet det Forslag, som jeg havde stillet forrige Gang, og som jeg tog tilbage, ikke fordi jeg fandt det urigtigt, men fordi jeg var bange for, at det høie Thing ikke ret skulde forstaa det, og idet jeg treede, at der derfor vilde være mere Udsigt til at faae det vedtaget, naar det var blevet overveiet i Finantsudvalget. Jeg kan imidlertid ikke erkjende, at dette Forslag, som det blev ansørt af den høitærede Finantsminister og af det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 5te Valgkreds (Holstein-Ledreborg), kun skulde have formel Betydning; thi den Omstændighed, at et Lovforslag af denne Natur kaldes Tillægsbevillingslov, medfører, at det følger de samme Regler som Finantsloven, at det behandles først i Folkethinget, og kun forsaavidt man vil tillægge denne Behandlingsmaade en blot formel Natur, har Navnet Tillægsbevilling ubelukkende formel Betydning. Særligt antog jeg, at den høitærede Finantsminister vilde skjønne paa, kan jeg gjerne sige, en saadan Hævdelse af Formaliteten, da den høitærede Minister jo selv har — jeg paaskjønner det — hævdet Formaliteten i flere Henseender, f. Ex. ved at indføre Benævnelsen „fremstætte“ Lovforslag istedetfor „forelægge“ og ved at indføre, hvad der kort kan betegnes som Løbmands-Politikken, der rigtignok nu synes at skulle flaa over i sin Modsetning. Forøvrigt overlader jeg fuldstændig de ærede Medlemmer, om de vilde stemme for Udbringingsforslaget i Genhold til den Begrundelse, jeg gav forrige Gang, eller i Genhold til deres egen Begrundelse. Jeg skal dog tilføie, at jeg tror ikke, at jeg sagde, — jeg har ikke min Udtalelse ved Haanden — at enhver Lov, som har nogen finantsiel Betydning og ikke er nævnt paa Finantslovens § 28, skulde kaldes Tillægsbevilling; men selv om jeg har sagt det, tror jeg, det er i Overensstemmelse med Bestemmelsen i Grundlovens § 49, at ingen Udgift maa